“No hi ha res aconseguit”

“El futbol a primera és molt complicat, però, tot i això, el curs que està fent el Girona és espectacular. L’equip està molt treballat”

Diego Ribera condueix l sf rica en el partit a Montilivi contra el Val ncia B del curs 2003/04
Foto: EUDALD PICAS.

Stuani és un davanter ‘top’. A l’àrea és de nivell mundial, amb un primer toc que pocs tenen

Soc valencianista, però vull que els dos equips facin bon futbol i que guanyi qui més s’ho mereixi

Diego Ribera (19-02-1977, Riba-roja de Túria, València) és un dels exjugadors del Girona que va tenir l’honor de debutar a primera amb el proper rival dels gironins, el València. Ho va fer amb 16 anys per iniciar una carrera molt llarga amb més de 400 partits entre primera, 2a A i 2a B. Ara, ja retirat, se sent valencianista, però part del seu cor se sent gironí.

Va debutar a primera amb el València amb només 16 anys i 359 dies, sent el jugador del club més jove a aconseguir-ho. En deu estar orgullós.

És un orgull, i ara, amb el debut recent de Ferran Torres, ha tingut més ressò i ha tornat a ser notícia. És un rècord de fa molts i molts anys, però encara segueix vigent, tot i que estic segur que en algun moment vindrà algú més jove que jo. No és habitual i tampoc ho era en aquella època, tot i que és cert que en aquells anys van debutar jugadors molt joves com ara Raúl, Morientes, De la Peña, Etxeberria, etc. Va ser una sèrie de futbolistes que van debutar molt aviat. Segurament avui dia és més difícil, perquè el nivell d’exigència és més alt i ara tothom hi arriba un pèl més tard.

Després va tenir una carrera llarga, amb més de 400 partits en categories estatals. Quins records en té?

Sempre que parlo de la meva carrera dic que m’hauria agradat jugar més partits a primera, però el futbol és com és. Tot i això estic content perquè he fet del meu hobby la meva professió, i això és el més important; poder treballar per divertir-te. Vaig passar anys molt bons, tot i que vaig estar poc temps a cada equip, però tinc grans records de molts llocs. En els primers anys de carrera vaig passar un any a Figueres molt bo i és que el club va fer una aposta molt forta per mi. Venia d’una sortida estranya de València i a Figueres van apostar per mi i ho van poder recuperar després perquè em van traspassar a l’Espanyol, on vaig tenir anys molt bons al filial. De totes maneres, els anys que vaig passar a València són els que més marcats m’han quedat, i és que sempre serà l’equip de la meva vida, perquè em va veure créixer des de petit. També tinc grans records de l’ascens a primera amb el Sevilla i del primer ascens de la història a 2a A. El millor, però, va ser trobar molts amics pel camí.

Què li va faltar per consolidar-se a primera?

Quan et quedes a les portes d'aquesta manera no pots buscar un únic culpable, i és que a vegades va ser per culpa meva i altres vegades va ser culpa d'algú extern. El cert és que en aquell moment hi va haver la llei Bosman i van arribar molts fitxatges estrangers que van perjudicar molta gent jove, sobretot davanters com jo, que era el que més es fitxava de fora.

En la temporada 2003/04 va arribar a Girona amb l'equip a 2a B. Què recorda d'aquella temporada?

Girona sempre quedarà marcat perquè en aquella temporada va néixer el meu fill i puc dir que ell és gironí. A més, va ser un any molt maco en tots els sentits. L'inici va ser una mica complicat, perquè vaig començar sense jugar gaire, però en l'aspecte personal va acabar bé. Teníem un gran equip amb un entrenador d'un nivell altíssim [Tato Abadia]. És veritat que a l'equip li va costar arrencar, però aviat es va veure que podíem estar a dalt. Al final de temporada vam arribar una mica justos i crec recordar que al camp del Novelda vam empatar un partit que teníem guanyat i no vam poder entrar al play-off. Va ser un any molt bo amb alguna victòria històrica.

Va marcar 12 gols, un dels seus millors registres a banda dels primers anys de carrera.

Va ser una xifra bona. En general vaig tenir un bon any, no només pels gols, sinó per la meva participació i la bona compenetració amb els companys. Era una plantilla molt bona i amb molt nivell. Va ser una llàstima no jugar la promoció d'ascens.

Després de penjar les botes no es va apartar del món del futbol i va treballar vinculat al Girona. Quina tasca feia?

Quan Raül Agné, amb qui havia coincidit a Figueres, va pujar a 2a divisió A necessitava un analista del rival. En aquell moment no hi havia els diners que hi va haver després, ni de bon tros els que hi ha ara, i per això van haver de buscar algú extern com jo. Vaig començar a fer de scouting a la zona del Llevant, on hi havia molts equips en aquell moment a 2a A. En coordinació amb el Miki Albert sempre tenia a punt l'informe del rival. Després vaig estar a punt de ser secretari tècnic i ja m'havia reunit amb qui manava, però al final no es van acabar de decidir i no ho vaig arribar a ser. Quan va acabar aquella temporada ja vaig deixar el Girona.

A Girona va coincidir com a jugador amb Geli, el veia com a president?

No ho imaginava, però no va ser cap sorpresa. És una persona molt preparada en tots els nivells. És molt conseqüent i molt coherent. Ho ha viscut tot en el futbol i qui millor per representar el Girona a tot Espanya, on tothom el coneix. Va molt bé que algú que té una personalitat així a sobre tingui el coneixement del món del futbol que té ell.

Tampoc es deuria imaginar el Girona jugant a primera divisió.

Quan vaig arribar jo tot i estar a 2a B es feien les coses bé. Després hi va haver problemes, i el club va estar a punt de desaparèixer, per això es feia difícil pensar-ho. Des que va arribar Machín, però, ha estat espectacular. Els que hem estat en un camp sabem com de difícil és el que ha aconseguit i el que està aconseguint ara, però la veritat és que la feina que hi ha és perfecte des de la direcció esportiva fins a l'últim jugador.

Què li diu el fet que l'equip porti 23 punts abans d'acabar la primera volta?

Que no hi ha res aconseguit. Fa un parell d'anys el Getafe tenia 26 punts i va acabar baixant. El futbol a primera és molt complicat, però, tot i això, la temporada està sent espectacular i, a més, s'han perdut punts que ja estaven a la butxaca. Tinc molt bona relació amb la gent d'allà i m'alegro molt del moment que estan vivint i s'ha

de gaudir.

Què és el que més li agrada d'aquest equip?

El que més m'agrada és que estan jugant al mateix nivell que els últims anys a 2a divisió A i això és molt difícil. Quan arribes a primera els equips sempre retoquen moltes coses, però ara el més important és que la base és la mateixa que hi havia l'any passat. Això diu molt dels jugadors, de l'entrenador i de l'àrea tècnica. Però sempre sorprèn que un equip que puja estigui tan amunt.

El sistema amb carrilers és el que el fa especial?

És especial sobretot perquè el tenen molt ben treballat. Tenen homes que s'han adaptat a aquest sistema i altres que estan fitxats per jugar així. A més han fitxat un davanter top, Stuani. Està tenint ocasions i fent els gols que fan falta per als equips de la zona mitjana-baixa de la taula. I el colofó és que el tema defensiu també està molt treballat.

Parlant de Stuani, vostè era davanter i el va entrenar com a ajudant de Sergio García a l'Espanyol. L'està sorprenent?

L'any que més gols va fer va ser aquell any que en va fer 12, però tampoc era titular indiscutible. És un davanter que sempre farà gols. N'ha fet més que la mitjana, però perquè es troba a gust i en un moment de forma excel·lent. L'equip juga amb un sistema que el beneficia i centra molt, i ell a l'àrea és un jugador de nivell mundial. Té una rematada al primer toc que pocs davanter tenen, i després també és capaç de sorprendre amb detalls de qualitat. Serà mundialista, i això ho diu tot. Com a persona encara és millor.

El proper rival, el València, és una altra de les sensacions d'aquesta primera volta. Com els veu?

S'esperava un any de transició, però s'ha donat molt de poder a un tècnic contrastat, Marcelino, i han aconseguit fer un bloc espectacular. Com el Girona, no s'esperava que estigués on està.

En els últims partits sembla que hagin baixat de ritme.

No és que hagin baixat de ritme, sinó que abans era un ritme de bojos i ara ha de tornar l'equilibri. El València té un equipàs i li poden entrar dubtes, però estic segur que Marcelino tornarà l'equip a la bona dinàmica.

Amb qui anirà demà?

Soc valencianista, però quan juga contra un altre exequip m'agrada veure el partit amb objectivitat. Vull que els dos equips facin bon futbol i que guanyi qui més s'ho mereixi.

Digui un resultat.

1-1.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 05-01-2018 Pàgina 6

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1315236-no-hi-ha-res-aconseguit.html